

הומש כס"י משולב

פרשת פקודי, שמות לח (כא) - מ, צ"ב פסוקים

פרק לח

(כא) אלה פקודי בפרשה זו נמנו כל משקלי נדבת המשכן, לכסף ולזהב ולנחשת, ונמנו כל כליו לכל עבודתו המשכן משכן שני פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עוונותיהן של ישראל (תנחומא) העדת משכן העדות. עדות לישראל שויתר להם הקב"ה על מעשה העגל, שהרי השרה שכינתו ביניהם אשר פקד עלפי משה עבדת הלוים פקודי המשכן וכליו היא עבודה המסורה ללוים במדבר, לשאת ולהוריד ולהקים איש למשאו המופקד עליו, כמו שאמור בפרשת נשא (במדבר ד) ביד איתמר בראהרן הכהן. הוא היה פקיד עליהם, למסור לכל בית אב עבודה שעליו:

(כב) ובצלאל בקאורי בקחור למטה יהודה עשה את בלאשר צנה יקוק את משה. אשר ציוה אותו משה אין כתיב כאן, אלא כל אשר ציוה ה' את משה, אפילו דברים שלא אמר לו רבו, הסכימה דעתו למה שנאמר למשה בסיו, כי משה ציוה לבצאל לעשות תחילה כלים ואחר כך משכן, אמר לו בצאלל - מנהג עולם לעשות תחילה בית ואחר כך משים כלים בתוכו. אמר לו - כך שמעתי מפי הקב"ה. אמר לו משה בצל אל היית, כי בוודאי כך ציוה לי הקב"ה, וכן עשה, המשכן תחילה ואחר כך עשה כלים (ברכות נה):

(כג) ואתו אהליאב בקאחיסמך למטה דן חרש וחשב ורקם בתבלת ובארגמן ובתולעת השני ובשש: ס

(כד) בלההב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש ויהיו זהב התנופה תשע ועשרים כפר ושבע מאות ושלשים שקל בשקל הקדש: ככ. שישים מנה, ומנה של קודש כפול היה, הרי הככר מאה ועשרים מנה, והמנה עשרים וחמישה סלעים, הרי ככר של קודש שלוש אלפים שקלים, לפיכך מנה בפרוטרוט כל השקלים שפחותין במנינים משלושת אלפים, שאין מגיעין לככר (בכורות ה):

(כה) וכסף פקודי העדה מאת כפר ואליף ושבע מאות וחמשה ושבעים שקל בשקל הקדש:

(כו) בקע הוא שם משקל של מחצית השקל לגלגלת מחצית השקל בשקל הקדש לכל העבר עלהפקדים מכן עשרים שנה ומעלה לשש מאות אליף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים. כך היו ישראל, וכך עלה מנינים אחר שהוקם המשכן בספר במדבר, ואף עתה בנדבת המשכן כך היו. ומנין חצאי השקלים של שש מאות אלף עולה מאת ככר, כל אחד של שלוש אלפים שקלים, כיצד, שש מאות אלף חצאין הרי הן שלוש מאות אלף שלמים, הרי מאת ככר, והשלוש אלפים וחמש מאות וחמישים חצאין עולין אלף ושבע מאות וחמישה ושבעים שקלים:

(כז) ויהי מאת כפר הכסף לצקת כתרומו - לאתכא את אדני הקדש ואת אדני הפרכת מאת אדנים למאת הכפר כפר לאדן: את אלני הקודש. של קרשי המשכן, שהם ארבעים ושמונה קרשים, ולהם תשעים ושישה אדנים, ואדני פרוכת ארבעה, הרי מאה. וכל שאר האדנים - נחשת כתיב בהם:

(כח) ואתהאלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים וצפה ראשיהם של עמודים מהן, שבכולן כתיב 'וצפה ראשיהם וחשויהם כסף' וחשק אתם:

(כט) ונחשת התנופה שבעים כפר ואלפים וארבעמאות שקל: (ל) ויעש זה אתהאדני פתח אהל מועד ואת מזבח הנחשת ואתמכבר הנחשת אשר לו ואת כלכלי המזבח: (לא) ואתהאדני החצר סביב ואתהאדני שער החצר ואת כליתדת המשכן ואתכליתדת החצר סביב:

פרק לט

(א) ומזבתבלת והארגמן ותולעת השני עשו בגדישרד לשרת פקדש ומן התכלת והארגמן. שש לא נאמר כאן, ומכאן אני אומר, שאין בגדי שרד הללו בגדי כהונה, שבבגדי כהונה היה שש, אלא הם בגדים שמכסים בהם כלי הקודש בשעת סילוק מסעות, שלא היה בהם שש ויעשו אתהבגדי הקדש אשר לאהרן באשר צנה יקוק את משה: פ

*

שני (חמישי במחבורים)

(ב) ויעש אתהאפד זהב תבלת וארגמן ותולעת שני ושש משור:

(ג) וירקעו אתפחי ההב וקצץ פתילים לעשות בתוף התבלת ובתוף הארגמן ובתוף תולעת השני ובתוף השש מעשה חשב:

ויקעו. כמו לרוקע הארץ (תהלים קלו ו), כתרומו - 'ורידו', טסין היו מרדדין מן הזהב, אשטנדר"א בלעז [למתוח], טסין דקות. כאן הוא מלמדך היאך היו טווין את הזהב עם החוטין, מרדדין הטסין דקין וקוצצין מהן פתילים לאורך הטס, לעשות אותן פתילים מעורבין עם כל מין ומין בחושן ואפוד שנאמר בהן זהב, חוט אחד של זהב עם שישה חוטין של תכלת, וכן עם כל מין ומין, שכל המינים חוטין כפול שישה, והזהב חוט שביעי עם כל אחד ואחד:

(ד) בתפת עשרלו חברת עלשני קצותו קצותו חפר: (ה) וחשב אפדתו אשר עליו ממנו הוא כמעשה זהב תבלת וארגמן ותולעת שני ושש משור באשר צנה יקוק את משה: (ו) ויעשו אתהאבני הששה מסבת משבצת זהב מפתחת פתוחי חותם עלשמות בני ישראל: (ז) וישם אתם על בתפת האפד אבני זכרון לבני ישראל באשר צנה יקוק את משה: פ

(ח) ויעש אתהחשן מעשה חשב כמעשה אפד זהב תבלת וארגמן ותולעת שני ושש משור: (ט) רבוע היה כפול עשו אתהחשן ורת ארכו וזרת רחבו כפול: (י) ומלארבו ארבעה טורי אבן טור אדם פטדה וברקת הטור האחד: (יא) והטור השני נפך ספיר ויהלם: (יב) והטור השלישי לישם שבו ואחלמה: (יג) והטור הרביעי תרשיש שהם וישפה מוסבת משבצת זהב במלאתם: (יד) והאבנים עלשמות בני ישראל הנה שתים עשרה עלשמתם פתוחי חתם איש עלשמו לשנים עשר שבט: (טו) ויעשו אתהחשן שרשרת גבלת מעשה עבת זהב טהור: (טז) ויעשו שתלי משבצת זהב ושתי טבעת זהב ויתנו אתשתלי הטבעת עלשני קצות החשן:

(יז) ויתנו שתלי העבתת הזהב עלשתי הטבעת עלקצות החשן: (יח) ואת שתלי קצות שתלי העבתת נתנו עלשתי המשבצת ויתנם עלבתפת האפד אלמול פניו: (יט) ויעשו שתלי טבעת זהב וישומו עלשני קצות החשן עלשפתו אשר אלעבר האפד ביתה: (כ) ויעשו שתלי טבעת זהב ויתנם עלשתי בתפת האפד מלמטה ממול פניו לעמת מחברתו ממעל לחשב האפד: (כא) וירכסו אתהחשן מטבעתיו אלטבעת האפד

(לג) ויקם אתהחצר סביב למשכן ולמזבחת ויתן אתמסד שער החצר ויכל משה אתהמלאכה: פ

מפטיר (לד) ויקם הענן אתהאהל מועד וכבוד יקח מלא אתהמשכן:

(לה) ולא יכל משה לבוא אל-אהל מועד וכתוב אחד אומר (במדבר ז פט) ובבא משה אל אהל מועד, בא הכתוב השלישי והכריע ביניהם, כי שכן עליו הענן, אמור מעתה, כל זמן שהיה עליו הענן לא היה יכול לבוא, נסתלק הענן - נכנס ומדבר עמו פ'רש'בן עליו הענן וכבוד יקח מלא אתהמשכן:

(לו) ובהעלות הענן מעל המשכן יסעו בני ישראל בכל מסעיהם: (לז) ואסלא יעלה הענן ולא יסעו עדיוס העלתו:

(לח) כ'י עלן יקוק עלהמשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל-בית ישראל בכל-מסעיהם. בכל מסע שהיו נוסעים היה הענן שוכן במקום אשר יחנו שם. מקום חנייתן אף הוא קרוי מסע, וכן וילך למסעיו (בראשית יג ג), וכן אלה מסעי (במדבר לג א), לפי שמקום החנייה חזרו ונסעו, לכך נקראו כולן מסעות: חזק

כלל העריכה: ההגשה בפסוק היא של דיבור המתחיל ברש"י. (פונט מודגש ומעט גדול יותר). * כשיש דיבור ארוך ברש"י, לעיתים הוא לא שולב בתוך הפסוק אלא נכתב בסופו, אחרי הפסוק.

לעיתים לצורך הרצף שולבו הדיבורים ברש"י כסדר הפסוק, גם כשבמקור הרש"י מופיע קודם הדיבור על סוף הפסוק ואח"כ הדיבור על תחילתו, במקרה כזה זה סומן ב- ** בסוף הפסוק. כמו"כ מטבעו של הרש"י המשולב עלולים להיות שינויים קלים בדיבור המתחיל (מגן פתיחת וגו') או במקומו. את הכללים בהרחבה ניתן לראות במבוא לגליון פרשת בראשית.

כל הזכויות שמורות. ©

ניתן להשיג את הגליון (וכן גליונות קודמים) במאגר העלונים הממוחשב של 'דרשו'

מהדורת כתב רש"י - ניתן להשיג ב'מערכת שבת' בקול הלשון, תחת הכותר 'חומש עם רש"י משולב'

וכן ניתן להשיג במייל - 2711526@GMAIL.COM

יש מהדורה בכתב גדול יותר - להשיג במייל הנ"ל

הארות הערות ותיקוני טעויות יתקבלו בברכה 05276-13331

ישי"כ להרה"ג זוד היינמן שליט"א על סיועו בעריכת הגליון

(יט) ויפרש את-האהל הן יריעות העיזים עלהמשכן וישם אתמכסה האהל עליו מלמעלה באשר צנה יקוק אתמשה: ס

(כ) וילקח ויתן אתהעדות הלוחות אל-הארץ וישם אתהבדים עלהארץ ויתן אתהכפרת עלהארץ מלמעלה:

(כא) ויקב אתהארץ אל-המשכן וישם את פרכת הפסד ויסד על ארון העדות באשר צנה יקוק אתמשה: ס

(כב) ויתן אתהשלחן באהל מועד על יד המשכן צננה בחצי הצפוני של רוחב הבית. יד. כתרגומו - 'צדא', כירך הזה שהוא בצידו של אדם מחוץ לפרכת:

(כג) ויערף עליו ערף לחם לפני יקוק באשר צנה יקוק אתמשה: ס (כד) וישם אתהמנורה באהל מועד נכח השלחן על יד המשכן נגבה: (כה) ויעל הנרת לפני יקוק באשר צנה יקוק אתמשה: ס (כו) וישם אתמזבח הזהב באהל מועד לפני הפרכת:

(כז) ויקטר עליו קטרת סמים שחרית וערבית, כמו שנאמר (לעיל ז ז) בבוקר בבוקר בהיטיבו את הנרות וגו' באשר צנה יקוק אתמשה: פ

*

שביעי

(כח) וישם אתמסד הפתח למשכן:

(כט) ואת מזבח העלה שם פתח משכן אהלמועד ויעל עליו אף ביום השמיני למלואים, שהוא יום הקמת המשכן, שימש משה והקריב קרבנות צבור, חוץ מאותן שנצטוו אהרן בו ביום, שנאמר (ויקרא ט ז) קרב אל המזבח וגו' אתהעלה עולת התמיד ואתהמנחה מנחת נסכים של תמיד, כמו שנאמר (לעיל כט מ) ועשרון סולת בלול בשמן וגו' באשר צנה יקוק אתמשה: ס

(ל) וישם אתהביר ביקאהל מועד וקין המזבח ויתן שמה מים לרחה:

(לא) ורחצו ממנו משה ואהרן ובגיו יום שמיני למלואים הושוו כולם לכהונה, ותרגומו 'ומקדשין מניה', בו ביום קדש משה עמהם אתידיהם ואתרגליהם:

(לב) בבאם אל-אהל מועד ובקרבתם כמו ובקרבם, כשיקרבו אל המזבח ירחצו באשר צנה יקוק אתמשה: ס